

Aliança Catalana. La cap de l'oposició

written by Ferran Pujol Benlloch | 28 de novembre de 2024

Deu-n'hi-do! els anys que dura la manca de llibertat de pensament en el nostre país i tinc la sensació que en molts altres. Sovint ho reduïm a la llibertat d'expressió, però en realitat parlem de llibertat de pensament, de pensament crític, no del pensament gregari. El pensament crític ha estat cabdal en la recerca, en l'evolució científica i en l'evolució de les morals i ètiques socials fins a esdevenir veritables revolucions en el pensament i en el comportament humà.

A Catalunya fa molts anys que l'esperit crític, posar en qüestió allò que ens fa beure a galet, s'ha convertit en un pecat. Explicava un professor ben conegut la seva experiència docent a EUA i a Catalunya: donant la primera classe a estudiants nord-americans explicava conceptes erronis, conceptes que haurien de saber en aquella classe. No trigava ni deu minuts en tenir braços alçats on el qüestionaven: "El curs passat ens van dir ...", "He llegit ...", "L'autor ... diu ...". Quan repetia l'experiment a Catalunya, tan sols aixecaven la mà aquells que demanaven si podia repetir que s'havien perdut copiant ... la ment en blanc ... la ment en mode "fàcil".

Per aquesta actitud segurament podem trobar les causes en els segles que hem crescut sota autoritarismes que no han generat històricament debat social, no han aprofundit en la dialèctica. Però el que realment s'ha generat és una societat acrítica amb individus incapaces de pensar per si mateixos per por de no pensar de manera semblant a la majoria. Individus aterrits de tenir una opinió diferent a la que creuen que és majoritària.

Només cal experimentar un sopar col·lectiu entre amics i coneguts. Davant de determinats debats (on no entra el decòrum

i saber estar obligats), serà estrany trobar algú que pensi oposadament al criteri majoritari i ho expressi. I si goses fer-ho, automàticament, seràs insultat o apartat, o intentaran que ho deixis estar a favor de la “concòrdia”.

Aquesta és la sensació que tinc quan escolto Sílvia Orriols. La sensació de ser algú que parla d'allò que neguiteja a molta gent des de la perspectiva que ningú fa ni diu en públic, però si íntimament. Això la col·loca com la veritable Cap de l'Oposició.

Algú pot pensar en Vox i a estones amb el PP, però ja he dit que parlava en perspectiva de país i aquestes són opcions d'una altra cultura, d'un altre país.

El punt dèbil d'ALIANÇA serà si redueix la capacitat de pensar diferent a un sol tema: la immigració. La nació catalana està essent minoritzada i atacada pels nouvinguts que no volen integrar-se i, en major mesura, pels “antics-vinguts” espanyols que no s'han integrat i han confós ser ciutadans, tenir veïnatge català, amb ser catalans. L'exemple més esperpèntic es el d'aquella noieta dita Arrimadas que ens volia donar lliçons de catalanitat i d'urbanitat catalana sense que ella ho fos, tan sols s'emparava en el suposat dret que li donava tenir “veïnatge català”.

Per altra banda, el creixement d'aquesta opció no serà un risc per a ella mateixa si resol't bé la pluralitat interna, la polifonia pública i el repartiment necessari de protagonisme per tenir més veus i més àrees temàtiques on aportar l'aire fresc que resulta de confrontar opinions realment diferents.

Mentrestant, la resta de partits poden anar fent la gara-gara a un món i un pensament cofoi que ha començat a esquerdar-se per falta de ràtzia en el pensament i valentia a l'hora de dictaminar posicionaments.